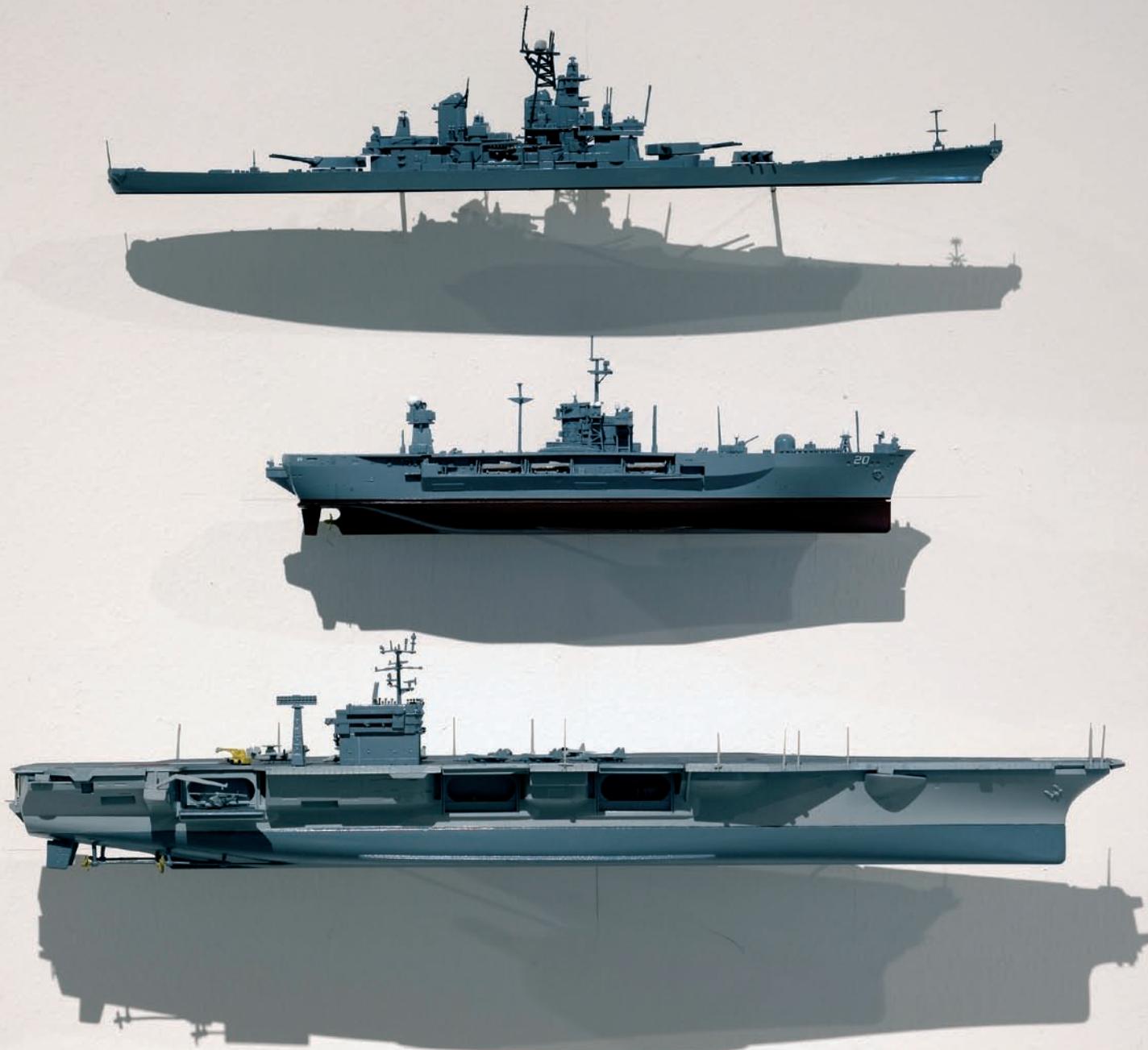

Boiler Suits for Primates
(Island Life: GTMO), 2009

BILL
BURNS

Bill Burns, *Boiler Suits for Primates*, (*Island Life: GMTO*), 2009.
Detalje. Courtesy: Kunstneren. Kunsthallen Brandts, 2009

Vi holder øje med dig

Af Jennifer Allen

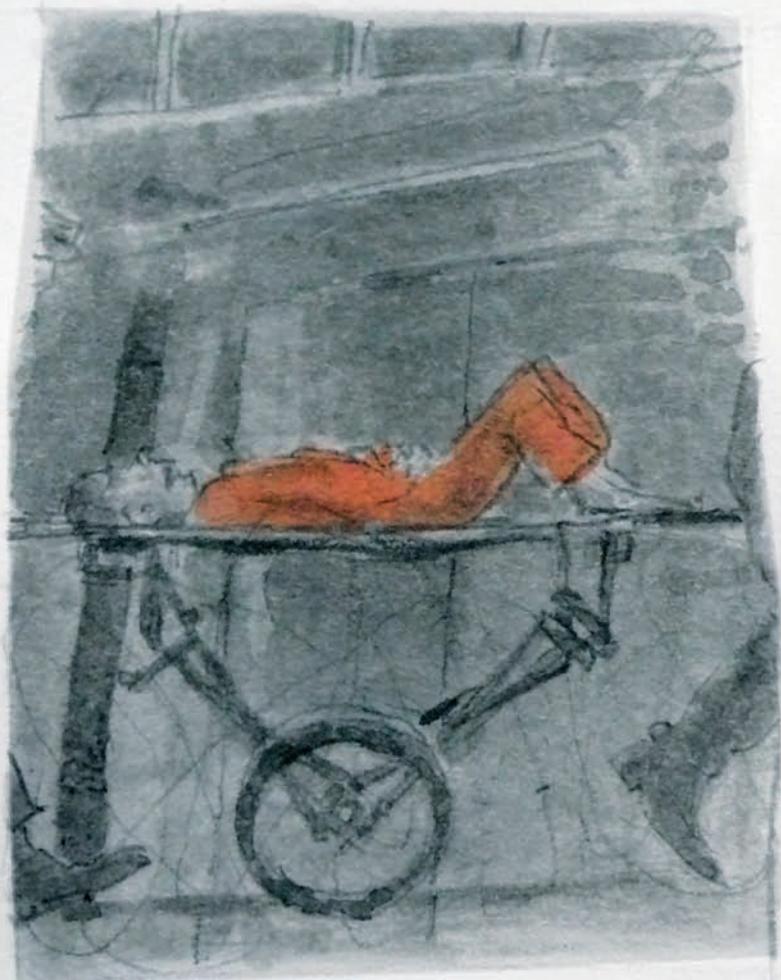
1984 begyndte i 1999. Der er dem, der påstår, at George Orwells dystopiske roman blev til virkelighed før 1984. Stasi, det hemmelige politi i DDR, blev grundlagt i 1950, blot et år efter udgivelsen af bogen. Andre har peget på, at dystopier af den art var en realitet længe før romanen overhovedet blev skrevet. Tænk bare på udviklingen frem mod nazisternes dødslejre eller de store udrensninger GULAG.

Men i 1999 sendte den hollandske fjernsynskanal Veronica TV for første gang "Big Brother". Serien, som er blevet kopieret af tv-netværk over hele verden, udnytter ikke alene teleskærmene i Orwells roman, men efterligner også dens globale spændvidde. Selv om "Big Brother" er opkaldt efter romanens diktator af Oceanien, byder serien på en helt anderledes feststemt oplevelse end 1984. I stedet for en enkelt antihelt ved navn Winston Smith er der godt og vel en halv snes mennesker, som er afsondret fra omverdenen og under konstant overvågning af en blidere, men mere uberegnelig diktator, nemlig fjernsynsseerne, der stemmer dem ud af reality-showet en ad gangen, og tilbage til virkeligheden. Kun en enkelt ender som sejherre med præmiesummen, men alle forlader huset som mediestjerner.

Mens "Big Brother" således blander moderne massemeldier og litteraturhistorie, stammer i hvert fald en del af seriens tiltrækningskraft fra myterne om skibbrudne, der overlever på en øde tropeø. Det lukkede rum, hvor optagelserne foregår, repræsenterer ligesom øen en parallel verden isoleret fra resten af samfundet, hvor beboerne må klare sig selv, mens grænserne for

deres menneskelighed bliver sat på prøve. "Big Brother" erstattede Orwells futurisme med 24-timers tv-dækning, og Winston Smiths lejlighed med det sted, hvor deltagerne i konkurrencen sammen holdes afsondret fra omverdenen. De bliver ikke på noget tidspunkt berøvet de ting, der hører med til almindelig komfort, men hver enkelt deltager må bestræbe sig på at blive på tv-skærmen så længe som muligt. Det gælder den stærkestes overlevelse, ikke som art og heller ikke som organisme, men som noget underholdende at se på.

Samtidig med at "Big Brother" bredte sig over kloden, lod 1984 til at opleve endnu en massemedie-genfødsel under krigen mod terror. Guantánamo Bay og Abu Ghraib bringer mindelser om den Orwellske overvågning og forhørerne i værelse 101. Sådanne føngsler er ikke noget nyt, som nazilejrene og GULAG kan bevidne. Dog var der alligevel noget nyt ved de torturscener i Abu Ghraib, som dukkede op i 2004: dette at torturen blev fotografet, så man kunne vise billederne frem for andre. Og formålet var ikke at foretage en officiel dokumentation, som tilfældet var med fotografierne af Pol Pot-ofrene, men derimod at underholde. I stedet for at skjule deres ansigter poserede amerikanske torturudøvere gladeligt sammen med deres irakiske ofre, på samme måde som turister poserer på naturskønne steder. Overvågning som underholdning udgør en urovækkende forbindelse mellem Abu Ghraib og "Big Brother". Hvor tidligere totalitære regimer udryddede den menneskelige krop – fjernede sporene af en fanges eksistens og bestræbte sig på ikke at efterlade noget vidnesbyrd om forbrydelsen – så kræver vores regime, hvor

Bill Burns, *Boiler Suits for Primates*, (*Island Life: GMTO*), 2009. Courtesy: Kunstneren

der skal være noget at se på døgnet rundt, en total synlighed af kroppen, hvad enten den tager sig en lur eller bliver tortureret.

Hilsner fra Guantánamo Bay

Bill Burns's installation fra 2009, *Boiler Suits for Primates (Island Life: GMTO)* (Kedeldragter til primater (Øliv, GMTO)), bryder afgørende med det beskuende element, men indfanger udsletelsen af kroppen – i dette tilfælde kroppene af de fanger, som sad i Camp X-Ray og Camp Delta i Guantánamo Bay. Uden at bruge et eneste fotografi giver Burns os et klart billede af det kontrollerede liv i fængslet. Installationen – som dels er et gør-det-selv sæt, dels en miniature – indeholder et vagttårn, der er halvt så stort som originalen, samt nogle letforståelige anvisninger på at samle tåret og en udendørs fængselscelle. Der er et sæt af de såkaldte "komfortgenstande", som hver fange modtager ved ankomsten, dog fem gange mindre end det originale sæt: et soveunderlag, et lagen, et tæppe, en vaskeklud, to håndklæder (et til at tørre sig med og et til at bede på), shampoo, sæbe, tand-pasta, en modificeret tandbørste; en feltflaske til vand, to spande (en til vand og en til affald), to orange kedeldragter, et par klip-klap-sandaler, Koranen, og en kufi-bedehue. De vinylplader med musik, som bliver spillet for fangerne, er i rigtig størrelse, og det gælder også nogle ting, der ikke hører med til fangelejren: tre Eames-stole og nogle akvareller, der gengiver nogle af de få billeder, der er kommet ud af lejren. Installationen genskaber mange af detaljerne fra lejren på en virkelighedstro måde, men ikke i de rigtige dimensioner. De formindskede komfortgenstande leder tankerne hen på barndommens dukkehuse, selv om deres diminutive størrelse gør enhver beskuer til en kæmpe, fem gange større end i virkeligheden, eller til en Big Brother med et blik, der kan nå rundt overalt i fængslet. Her mødes det at se på kunst med udøvelsen af overvågning.

I sine værker har Burns ofte været optaget af den fine skillelinje mellem menneske og dyr, mellem den civiliserede kultur og den

vilde natur, og især de punkter, hvor de to områder kolliderer, skønt Burns giver disse sammenstød en så uventet drejning, at de afslører det kunstige ved at foretage den slags opdelinger overhovedet. Hans sikkerhedssæt til dyr, som minder om komfortgenstandene til fangerne, er et godt eksempel. Med det formål at bevare naturens dyreliv gav Burns dyrene en menneskelig fordel ved at lave det almindelige sikkerhedsudstyr til mennesker om, så det passede til dyreverdenen, lige fra redningsveste til handsker, og fra iltmasker til beskyttelseshjelme. Ligesom fangesættet er dyresættet i formindsket størrelse, selv om den mindre skala gør det muligt for små dyr – for eksempel bævere, frøer og egern – at passe udstyret til mennesker. Fangesættene, især de udendørs celler som ligner indhegnede områder til dyr, udgør en fornyelse af sådanne tilpasningsprocesser: ikke ved at få mennesket til at passe ind i dyreverdenen, men ved at tvinge mennesket til at leve som et dyr i fangenskab hos mennesker. I Camp X-Ray og Camp Delta kom de højeste kendetegn på civilisation, såsom religionsudøvelse, til at gå i et med dyrepasserens beholdning af bure og spande i en zoologisk have. Der gjaldt strenge regler for, hvordan man måtte anvende komfortgenstandene. Hvis de blev tilpasset andre formål – hvis for eksempel håndklæder blev brugt til at dække øjnene med på grund af den konstante belysning i cellerne – blev de taget fra en, som straf for ikke at bruge dem på den rette, civiliserede måde.

"Eftersom jeg har beskæftiget mig meget med vores forhold til dyr, prøver jeg at forstå, hvad det betyder i et civiliseret samfund", siger Burns. "Hvor begynder rettigheder?". Menneskers og dyrs rettigheder har tendens til at befinde sig i en stadig konflikt med hinanden, netop på grund af den uklare skillelinje mellem den civiliserede kultur og den vilde natur. Dyreretsaktivisterne stiller krav om human behandling af dyrene, mens menneskerettighedsaktivisterne forstærker deres indsats i tilfælde som Guantánamo Bay, hvor mennesker bliver behandlet som dyr. I relation til den gråzone, som menneskers rettigheder kontra

dyrs udgør, peger Bill Burns på, at man på fjerntliggende steder i stigende grad benytter sig af militære teknologier. Det kan være stregkodning af dyr og overvågning af dem fra førerløse fly eller satellitter, eller brug af halsbånd, der kan give søvndyssende insprøjtninger, sådan at man kan give de dyr, der forvilder sig for tæt på civilisationen, et skud sovemedicin. Denne militarisering gør ikke kun bevarelsen af dyrelivet i naturen til et forsvar mod dyrene, men fremstiller også naturen, som om den befandt sig i en konstant krigstilstand, eller den fremstiller ligefrem krig som naturlig. På grund af dens krigeriske karakter må naturen holdes under konstant overvågning for at kunne blive ordentligt bevaret, for at kunne forblive naturlig. ”Jeg er ikke den første, der har fået den tanke, at denne overførelse af metoder fra krigsførelse, kontrol med fanger og overvågning udgør et enormt etisk og teknologisk dilemma”, siger Burns. ”Og hvad angår fangelejren i Guantánamo Bay væmmedes jeg selvfolgeligt ved at se mennesker blive behandlet med en sådan mangel på respekt – blive bragt til områder, hvor lovgivningen ikke gælder, hvor traktatsikrede rettigheder forhandlet gennem århundreder bliver ignoreret, og hvor der samtidig tales med to tunger, når man fortæller om den humane behandling, de får, og den respekt, der vises dem ved, at man giver dem mad, som tager hensyn til deres kultur, og som viste sig at være kartoffelchips med barbecue-smag.”

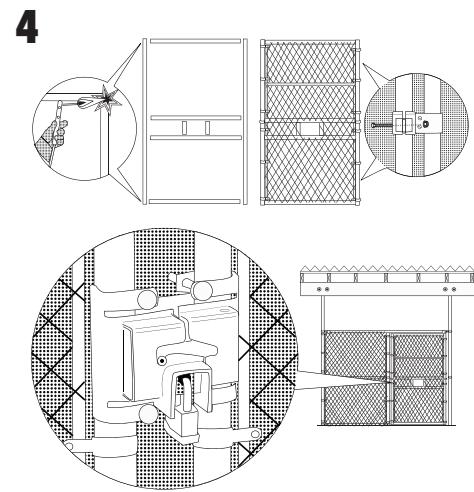
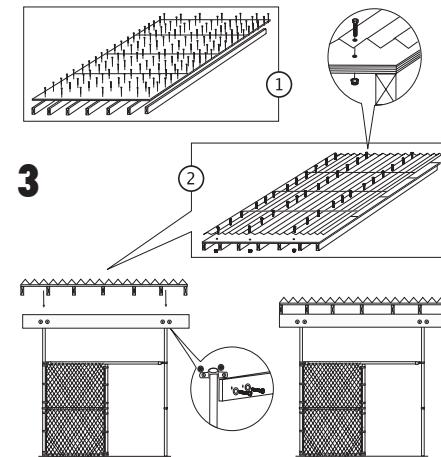
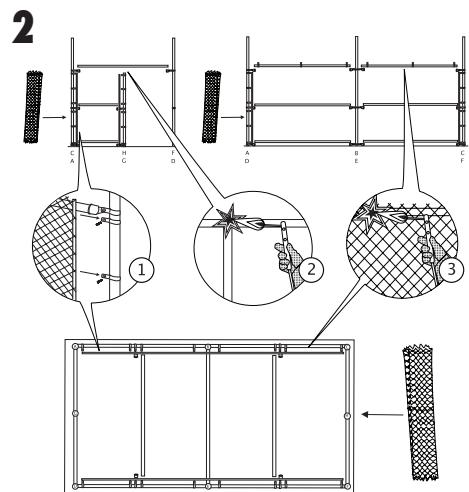
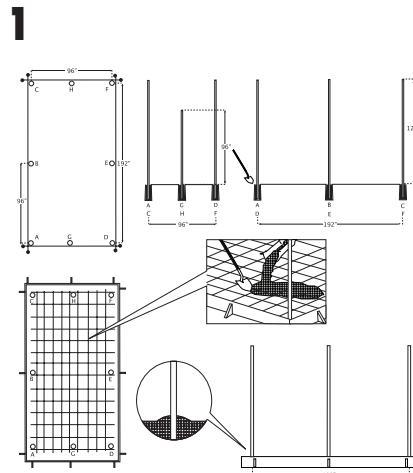
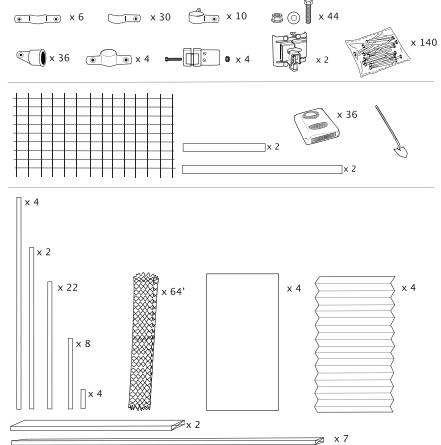
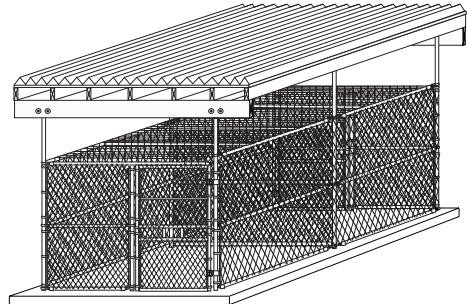
Som amerikansk flådebase beliggende på Cuba udgør Guantánamo Bay en ø i en ø, i dobbelt forstand isoleret. Da der i USA er handelsembargo mod Cuba, betragtes landet stadig som fjendtligt område for amerikanere, og de har almindeligvis ikke lov til at rejse dertil. Eftersom Guantánamo Bay-basen tilhører det amerikanske militær, er selve fangelejrens område forbeholdt militærrets brug og de ansatte i militæret, så civile amerikanere, som det måtte lykkes at komme til Cuba, ville ikke kunne få adgang til basen. Man har udnyttet denne dobbelte undtagelses-tilstand til at forvandle den territoriale og diplomatiske isolation af øen til et selvstændigt juridisk område afskåret fra amerikansk

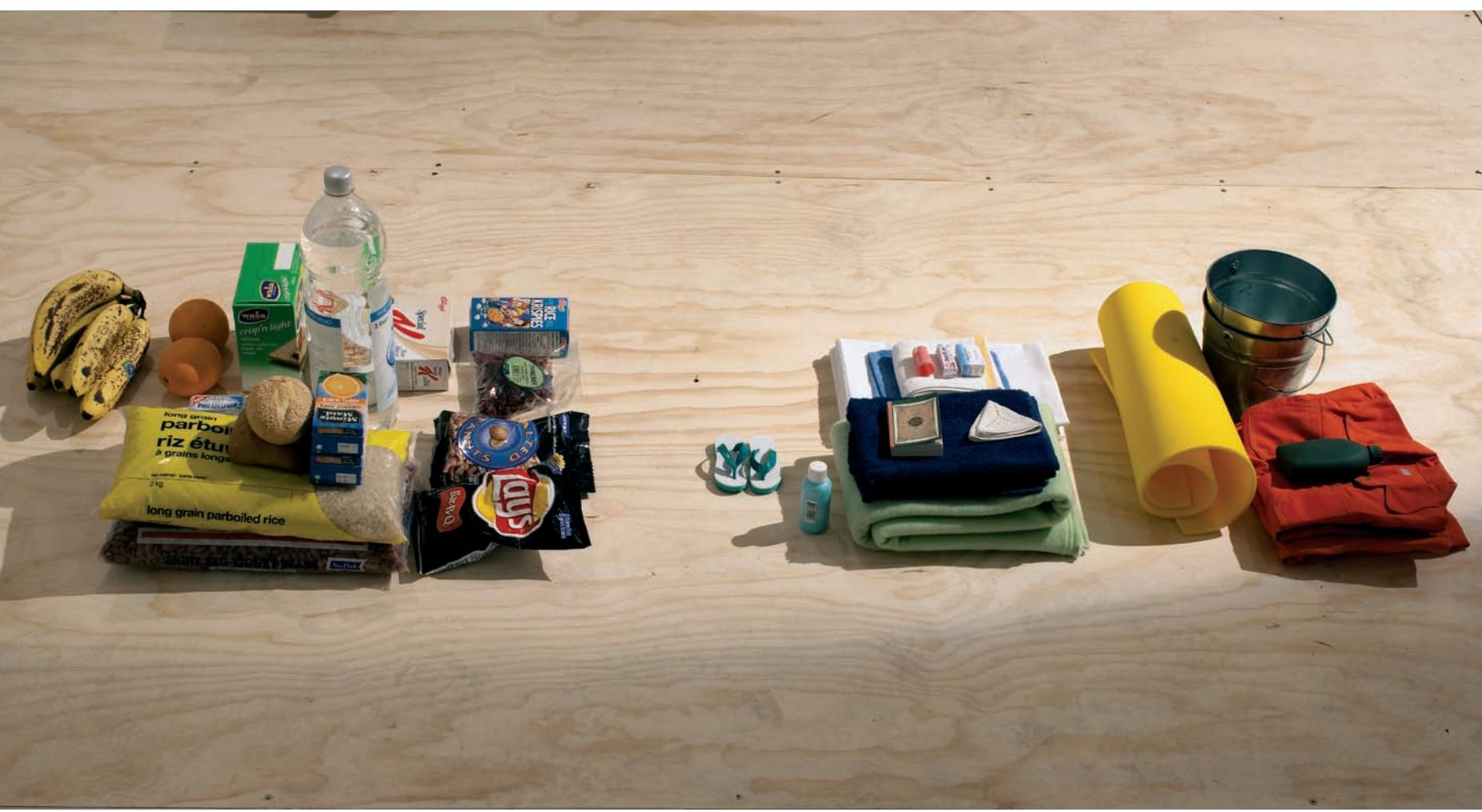
og international lovgivning, som beskrevet af Burns. På denne ø lever de indsatte som skibbrudne, udstødt fra den internationale lovgivning, uden Genevekonventionens rettigheder og dog under en konstant overvågning, som kan bevidne krænkelsen af disse rettigheder (skønt tortur med det seneste udsłag af Orwellsk dobbelttænkning nu hedder ”udvidede forhørsmetoder”). Guantánamo Bay svarer til det, som Giorgio Agamben definerer som den undtagelsestilstand, hvor grænserne for magtudøvelse bliver lige så voklende som de torturerede fangers kroppe, der svæver mellem det kvalificerede liv (*bios*) og det nøgne liv (*zoe*), mellem det menneskelige og det dyriske, eller ligefrem mellem det menneskelige og liv-og-død. Burns’ installation er præget af Guantánamo Bay på øen Cuba, men den fremmener også de imaginære øer og skibbrudne i Daniel Defoes *Robinson Crusoe* (1719) og H. G. Wells’ *Doktor Moreaus ø* (1896). Den førstnævnte roman – en fortælling om overlevelse med hjælp fra en slave ved navn Fredag – fremstår som en eufemisme for kolonialisering, mens den sidstnævnte eksplisit drejer sig om vivisektion og på uhyggelig vis foregriber ikke kun eksperimenter med dyr, men også de eksperimenter af genetisk og anden art, som nazistiske læger foretog på indsatte i koncentrationslejrene under Anden Verdenskrig.

Menneskets bedste ven

Det burde ikke komme som nogen overraskelse, at de seneste anklager i forbindelse med Guantánamo Bay og andre amerikanske interneringssteder forbindes med brud på Nürnberg-kodekset for lægelig etik, som blev formuleret i 1947 for at forhindre en gentagelse af de gruopvækende medicinske eksperimenter, som nazistiske læger foretog på mennesker mod deres vilje. I september 2009 rettede foreningen Læger for Menneskerettigheder anklager mod CIA for at gøre brug af læger og psykologer ikke blot til at holde øje med fanger under forhør, men også til at udvikle ”udvidede forhørsmetoder”, hvor formålet var medicinske eksperimenter – et direkte brud på Nürnberg-kodekset. Med den stigende anvendelse af militære teknologier på dyr er det

CELL

Bill Burns, *Boiler Suits for Primates, (Island Life: GMTO)*, 2009. Detalje. Courtesy: Kunstneren. Kunsthallen Brandts, 2009

ikke svært at forstille sig, hvor mange af disse forhørsteknikker, der er blevet afprøvet på dyr, før de blev anvendt på menneskelige fanger.

I Burns's værker findes der endnu en overgangsfigur, som i lighed med den indsatte i fængslet bevæger sig mellem det menneskelige og det dyriske, nemlig hunden. I mange lande står hunden i et så nært forhold til et menneske, at den kan skelne mellem dette menneskes venner og fjender. Desuden kan dyrets "beskyttelsesinstinkt" trænes til at beskytte et bestemt menneske og angribe andre, som en af Burns's akvareller af en hund, der gør ad fanger i Guantánamo Bay, tydeligt viser. I andre lande betragtes hunden som et urent dyr eller som mad til middagsbordet. "Jeg har forsøkt lidt i hunde og hundemennesker", siger Burns. "Hundemennesker forbinder med udlaendinge og outsidere, herunder kvinder. Hunde og hundemennesker var som de eneste udelukket fra Edens have og andre sådanne paradiser, men de var uundværlige, når det gjaldt om at vise vej ind i skovene og det bagvedliggende mørke. Kain bliver for eksempel vist bort sammen med en hund." For Burns udgør hunden fangens mærkelige dobbeltgænger. Hundens skiftende status blandt mennesker frembyder et billede på livet i lejrene. "Vi forsøger at vriste oplysninger ud af fangerne i Guantánamo Bay og andre lignende fængsler. Vi holder dem ude, frøtager dem fuldstændig deres rettigheder og nedværdiger dem, men i sidste instans vil vi gerne have dem til at hjælpe os."

Bill Burns, *Boiler Suits for Primates*, (*Island Life: GMTO*), 2009.
Courtesy: Kunstneren

Bill Burns, *Boiler Suits for Primates, (Island Life: GMTO)*, 2009. Courtesy the artist. Kunsthallen Brandts, 2009

Here's Looking at You

By Jennifer Allen

Nineteen-Eighty-Four began in 1999. Some have argued that George Orwell's dystopian novel became a reality before 1984. The Stasi secret police in the German Democratic Republic started forming in 1950, just one year after the book's publication. Others have pointed out that such dystopias were realized long before the novel was even written. Consider the path to the Nazi death camps or the GULAG of the Great Purge.

But in 1999, the Dutch network Veronica TV first aired 'Big Brother.' Copied by networks the world over, the series not only exploits the telescreens in Orwell's novel but also mimics its global scope. While named after the dictator of Oceania, 'Big Brother' offers an altogether more celebratory experience than *Nineteen-Eighty-Four*. Instead of one anti-hero Winston Smith, a dozen-odd unknowns are sequestered under the constant surveillance of a gentler yet tickler dictator: the viewing audience, who votes them off the reality show, one by one, and back into reality. While only one emerges a victor with the prize money, all leave the house as media stars.

While fusing modern mass media and literary history, 'Big Brother' draws at least part of its power from the myth of castaways surviving on a deserted tropical island. Like the island, the closed-off set represents a parallel world isolated from the rest of civilisation, where the inhabitants must fend for themselves while testing the limits of their humanity. 'Big Brother' replaced Orwell's futurism with 24-hour coverage; Winston Smith's

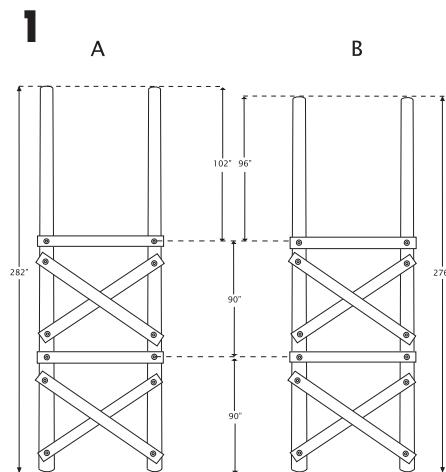
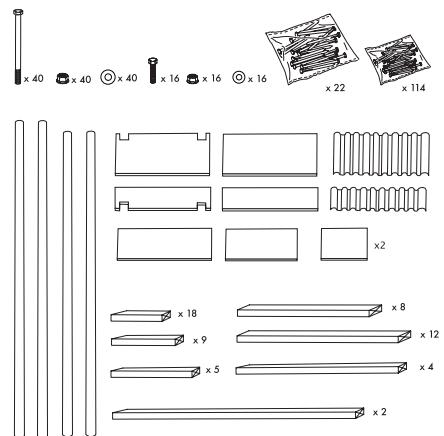
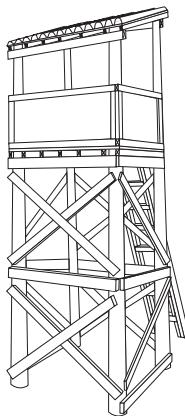
apartment, with the set where the contestants are sequestered together. Although never deprived of basic comfort items, each contestant must strive to stay as long as possible on-screen. It's the survival of the fittest, not as a species, nor as an organism, but as a spectacle.

As 'Big Brother' spread around the globe, *Nineteen-Eighty-Four* seemed to find another mass media re-incarnation in the war on terror. Guantánamo Bay and Abu Ghraib recall Orwellian surveillance, if not interrogations in Room 101. Such prisons are not new, as the Nazi camps and GULAG attest. Yet there was something new in the Abu Ghraib torture scenes that emerged in 2004: photographing torture to share the images with others. Indeed, the goal was not official documentation, as in the photographed victims of Pol Pot, but entertainment. Instead of hiding their faces, the American torturers happily posed with their Iraqi victims, like tourists posing at scenic sites. Surveillance as entertainment is a troubling link between Abu Ghraib and 'Big Brother.' If earlier totalitarian regimes eradicated the human body – erasing traces of a prisoner's existence and attempting to leave no record of the crime – our regime of the 24-hour spectacle demands total visibility from the body, whether taking a nap or being tortured.

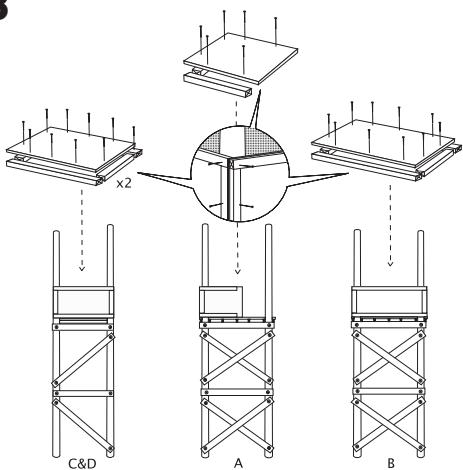
Greetings from Guantánamo Bay

Bill Burns's installation *Boiler Suits for Primates (Island Life, GMTO)*, 2009, breaks decisively with the spectacle while cap-

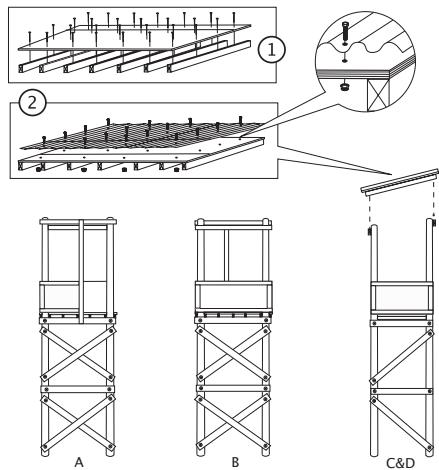
TOWER

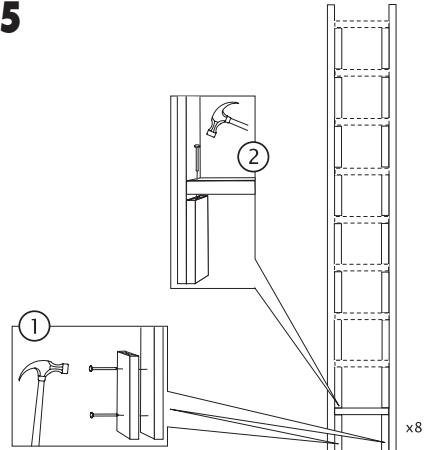
3

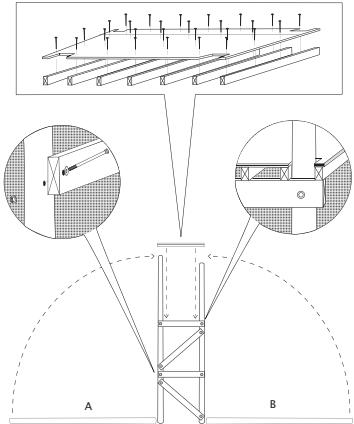
4

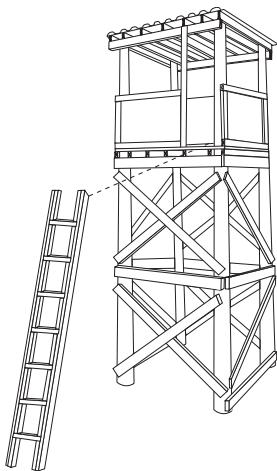
5

2

6

turing the eradication of the body, in this case, the bodies of prisoners held in Camp X-Ray and Camp Delta at Guantánamo Bay. Without a single photograph, Burns offers a precise idea of controlled life in the prison. The installation – part do-it-yourself kit, part miniature – includes a guard watchtower, scaled down to half its original size, along with easy-to-follow assembly instructions for the tower and for an outdoor prison cell. There is a set of the so-called ‘comfort items’ each prisoner received upon arrival, albeit five times smaller than the original set: a sleeping mat; a sheet; a blanket; a washcloth; two towels (one for washing and one for prayer); shampoo; soap; toothpaste; a modified toothbrush; a flask for water; two buckets (one for water and one for waste); two orange boiler suits; a pair of flip-flops; the Koran; and a cufi prayer cap. The vinyl records of music played to prisoners is life-size as well as some elements that do not belong to the prison camp: three Eames chairs and watercolours depicting some of the few images to come out of the camp. True to many of the camp details, the installation distorts their dimensions. The scaled-down comfort items suggest a childhood dollhouse, although their diminutive size turns every viewer into a giant, five times larger than life, if not a Big Brother with an all-encompassing gaze on the prison.

Here, the act of viewing art meets the actions of surveillance.

In his work, Burns has often dealt with the fine line between the human and the animal, between civilised culture and wild nature, especially with the points where these realms collide, although Burns gives these collisions such an unexpected twist that they unveil the artificiality of making such divisions in the first place. His safety kits for animals, which resonate with the comfort items for prisoners, are a case in point. To preserve wildlife in nature, Burns gave animals a human advantage by refashioning common human safety equipment for the animal world, from life vests to gloves, from breathing masks to protective helmets. Like the prisoner kits, the animal kits have been scaled down, although this reduction allows small animals – beavers, frogs, squirrels – to fit into the human equipment. The prisoner kits, especially the outdoor cells that resemble animal compounds, reinvent such processes of adaptation: not fitting the human being into an animal world but forcing the human to live like an animal in human captivity. At Camp X-Ray and Camp Delta, the hallmarks of civilisation, like religious practise, come to fuse with the zoo keeper’s staple of cages and buckets. There was a strict code of conduct for the comfort items. If they were

adapted for other ends – if towels, for example, were used to cover the eyes, due to constant lighting in cells – they were taken away, as a punishment for not using them in the proper, civilised manner.

‘Since I’ve done a lot of work about our relations to animals, I try to understand what that means in a civil society,’ says Burns. ‘Where do rights start?’ Human and animal rights tend to remain at odds with each other, precisely due to the wavering line dividing civilised culture and wild nature. Animal rights activists call for the humane treatment of animals while human rights activists step up their efforts in cases such as Guantánamo Bay where humans are being treated like animals. In the grey zone of human versus animal rights, the artist points to the increasing use of military technologies in remote areas: bar-coding animals and monitoring them from drone aircraft or satellites; using soporific injection collars so that when animals wander too close to civilisation, they get a sleeping shot. This militarisation not only turns wildlife preservation into wildlife defense, but also casts nature as being in a constant state of warfare, if not warfare as natural. Given its persistent bellicose character, nature must be put under constant surveillance in order to be properly preserved, to remain natural. ‘I’m not the first one to think that these crossovers from warfare, prisoner control and surveillance present enormous ethical and technical dilemmas,’ says Burns. ‘And of course, in the case of the prison camp at Guantánamo Bay, I was disgusted to see people being treated with such disrespect – bringing them to territories outside of jurisprudence, ignoring centuries of treaty rights and at the same time using doublespeak to talk about their humane treatment and the respect given them in terms of culturally-sensitive foods, which turned out to be BBQ potato chips.’

As a US navel base located on Cuba, Guantánamo Bay represents an island within an island, doubly isolated. Given the

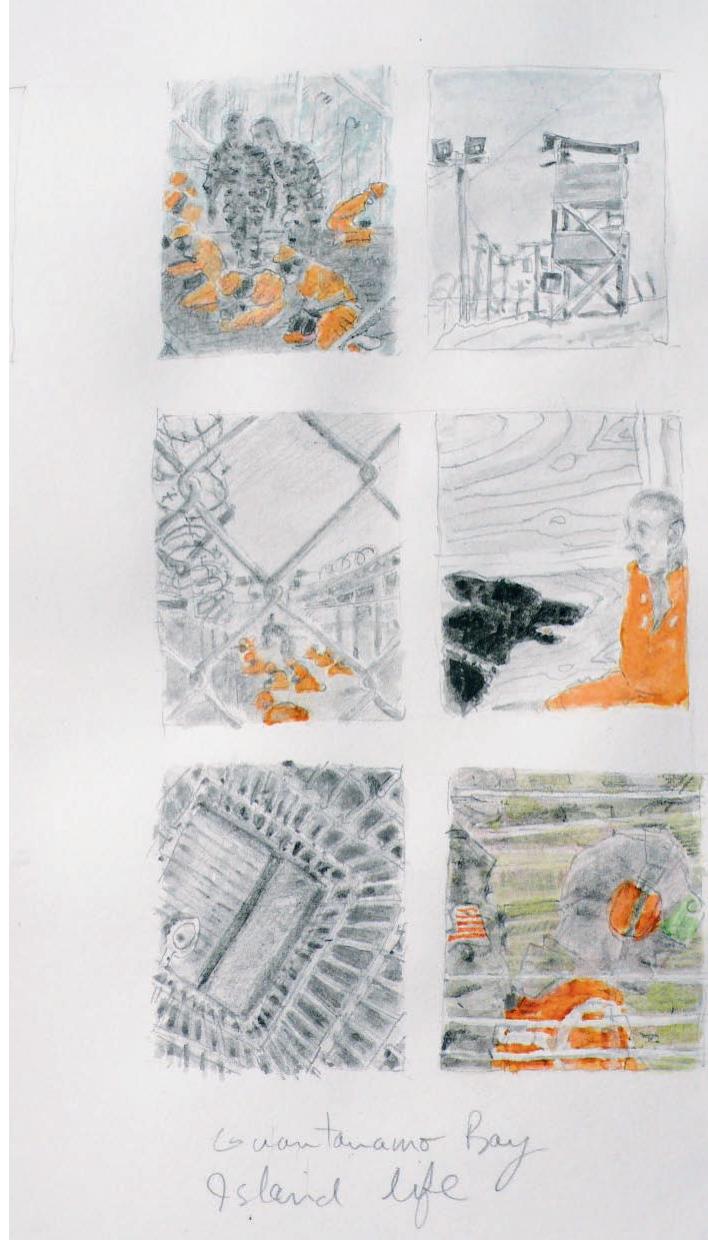
US trade embargo against Cuba, the country is still considered enemy territory for Americans who are generally not allowed to travel there. Since the Guantánamo Bay base belongs to the American military, the specific site of the prison camp is restricted to military use and military personnel so that American civilians who might manage to make their way to the Cuba would not be allowed to enter the base. This doubly exceptional status has been exploited to transform the territorial and the diplomatic isolation of the island into an autonomous legal space cut off from American and international jurisprudence, as Burns describes. On this island, the inmates live as castaways from international law, without the rights of the Geneva Convention and yet under constant surveillance which can attest to the abuse of these rights (although according to the latest manifestation of Orwellian doublethink, torture is now ‘enhanced interrogation’). Guantánamo Bay conforms to what Giorgio Agamben defines as the state of exception, where the limits of power become as unstable as the bodies of the tortured prisoners themselves, which hover between qualified life (*bios*) and bare life (*zoe*), between humanity and animality, if not humanity and life-and-death. While marked by Guantánamo Bay on the island of Cuba, Burns’s installation evokes the imaginary islands and castaways in Daniel Defoe’s *Robinson Crusoe* (1719) and H.G. Wells’s *The Island of Doctor Moreau* (1896). The first novel – a tale of survival with the help of a slave named Friday – appears as a euphemism for colonisation while the latter deals explicitly with vivisection and uncannily anticipates not only animal experimentation but also the experiments, genetic and other, performed by the Nazi doctors on inmates in concentration camps during WWII.

Man’s Best Friend

It should come as no surprise, that the latest charges relating to Guantánamo Bay and other US detention sites are linked to a breach with the Nuremberg Code of Medical Ethics, which was

established in 1947 in order to prevent a re-occurrence of the horrors of the Nazi medical experiments on unwilling subjects. In September 2009, Physicians for Human Rights accused the Central Intelligence Agency of using doctors and psychologists not only to monitor prisoners during interrogation but also to develop the 'enhanced interrogation' methods for the purposes of medical experiments – a direct breach of the Nürnberg Code. Given the increasing deployment of military technologies on animals, one can only imagine how many of the interrogation techniques have been tested out on animals before being executed on human prisoners.

Like the prison inmate, there's another liminal figure which moves between the human and the animal in Burns' work: the dog. In many countries, the dog enjoys such a close relationship to individual humans that the animal can distinguish between one individual's friends and enemies. Moreover, the animal's own protective 'instinct' can be trained to protect one human and to attack others, as the one of Burns's watercolours of a dog barking at a prisoner in Guantánamo Bay clearly demonstrates. In other countries, the dog may be viewed as a dirty animal or considered as food for the dinner table. 'I've been doing some research on dogs and dog men,' says Burns. 'The dog men are associated with foreigners and outsiders, including women. Dogs and dog men were uniquely excluded from Eden and other such parades, but they were essential guides into the forest and darkness beyond. For instance, Cain is sent away with a dog.' For Burns, the dog exists as a strange double of the prisoner; the canine's changing status among humans offers a metaphor for life in the camps. 'We attempt to extract information from the prisoners at Guantánamo Bay and other such prisons. We exclude them, totally and utterly disenfranchise and vilify them, but, ultimately, we want their help.'

Bill Burns, *Boiler Suits for Primates, (Island Life: GMTO)*, 2009.
Courtesy the artist

